

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΘΕΙΟ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΘΕΛΗΜΑ

Οί άγιοι Θεοπάτορες Ίωακειμ και Άννα (9 Σεπτ.) άνήκουν στα άγια άντρώγυνα της Ίεράς Ίστορίας. Με τη θεοσέβεια που τους διέκρινε αξιώθηκαν να γίνουν οί κατά σάρκα προπάτορες (οί παππούδες δηλαδή) του Χριστού. Κι όμως οί εύλαβείς αύτοί άνθρωποι είχαν γεράσει χωρίς να άποκτήσουν τέκνα. Ή βαθείά τους επιθυμία έμενε άνεκπλήρωτη.

Ό Θεός ήθελε όλα τα περιστατικά που άφορούσαν την ένσάρκωση του Υίου του να γίνουν με τρόπο θαυμαστό. Όταν λοιπόν είχε εκλείψει κάθε φυσική δυνατότητα για άπόκτηση παιδιού, άφου ή Άννα ήταν σχεδόν έξήντα χρονών, ό Θεός ανατρέπει τους φυσικούς νόμους και τους χαρίζει αύτό που δικαώς επιθυμούσαν: τη θυγατέρα που θα γινόταν «ή πάντων χαρά», ή μητέρα του Υίου του Θεού.

Τί έκαναν μέχρι τότε οί Θεοπάτορες; Είχαν αναθέσει «τήν π̄σαν έλπίδα» τους στον Θεό. Ή σχέση τους μαζί του ήταν σχέση έμπιστοσύνης και αγάπης. Ό μεγάλος τους πόθος είχε γίνει συνεχής, αδιάλειπτη προσευχή. Μιά προσευχή όμως που διακρινόταν για την ήρεμη άποδοχή του θελήματος του Θεού. Άπεγκλωβισμένη άπό την έγκεντρική μονομέρεια του δικού τους θελήματος. Είχαν καταλάβει ότι πάνω και άπό αύτό που ήθελαν αύτοί, **άξια έχει ό Θεός και τό θέλημά του**. Άγαπούσαν πρώτα τον Θεό και μετά τα δώρα του. Ζητούσαν μ̄ν ως άνθρωποι αύτό που επιθυμούσαν. Άφηναν όμως στον Θεό τό περιθώριο να ένεργήσει όπως αύτός ήθελε. «Όύχ ως έγώ θέλω, άλλ' ως σύ». Δεν επέμεναν πάση θυσία να γίνει τό δικό τους.

Λέγει χαρακτηριστικά ό άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός: «Ήσαν ό Ίωακειμ και ή Άννα άνθρωποι εύλαβείς, σώφρονες, ένάρετοι, ταπεινοί, ...άλλά παιδιά δ̄ν έκαμνον. Γνωρίζοντας πώς ό πανάγαθος Θεός δίδει όλα τα αγαθά, τον παρεκάλουν να τους δώσει ένα τέκνον, άρσενικόν ή θηλυκόν, και να τό άφιερώσουν εις τον Ναόν... Βλέποντας ό πανάγαθος Θεός την καλήν τους γνώμην, τους εύλόγησε και έγέννησαν την Δέσποιναν την Θεοτόκον και την έβγαλαν Μαρίαν... Σεις, άδελφοί μου, όπου δ̄ν κάμνετε παιδιά, να έχετε την έλπίδα σας εις τον Θεόν, ώσάν ό Ίωακειμ και ή Άννα, όχι να κάμνετε γοητείας και μαγικά και άλλα διαβολικά... Καθώς ό Ίωακειμ και ή Άννα έζητούσαν παιδίον άπό τον Θεόν και όχι άπό άνθρωπον, έτσι και ή εύγενία σας ό,τι θέλετε να ζητήσετε, άπό τον Θεόν να ζητήσετε και όχι άπό άνθρωπον...».

Οί άγιοι Θεοπάτορες γνωρίζουν ότι δ̄ν είναι τίποτε δικό τους. Όλα είναι του Θεού και τους τα δίνει για όσο χρόνο θέλει εκείνος να τα έχουν. Γι' αύτό και δ̄ν μετέρχονται όποιοδήποτε μέσο να τ' άποκτήσουν, επιτρεπτό ή άνεπίτρεπτο, «γοητείες και μαγικά και άλλα διαβολικά». Άρκοϋνται σε όσα και όταν και για όσο τους δώσει ό Θεός. Γι' αύτό και **δ̄ν τ̄ οικειοποιϋνται**, αλλά τα αντιπροφέρουν όλα πρόθυμα στον Θεό, σε μία κίνηση εύχαριστίας, «τ̄ σ̄ έκ τ̄ων σ̄ων», με άποκορύφωμα την χωρίς δισταγμό άφιέρωση του παιδιού τους, που με τόση λαχτάρα περίμεναν μια ζωή. Ό Θεός τους τό έδωσε, του Θεού είναι και τώρα. Και τό παιδί τους άκόμα δ̄ν τό θεωρούν άπόλυτο κτήμα τους.

Ο «ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΣ» ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Δ συγγραφέας Ρεζίς Ντεμπρέ στο βιβλίο του «Γάλλος Διανοούμενος, συνέχεια και τέλος» (Δεκέμβριος 2000) περιγράφει τον γάλλο διανοούμενο σαν ένα ζωντανό νεκρό που αγνοεί την κατάστασή του. Σέ σχετική συνέντευξή του (Καθημερινή, 31-12-2000) λέει τά εξής:

«Ο διανοούμενος απευθύνεται στην κοινή γνώμη για να την κατευθύνει, να την έρεθίσει, να την μαστιγώσει. Σήμερα όμως δέν έχει πιά έπιρροή στην ουσία των πραγμάτων, έχει χάσει τό πάνω χέρι. Τοῦ απομένει ή ρητορική -λίγη γενική πνευματική καλλιέργεια, κάποιες ιστορικές αναφορές - για να μιλήσει για την ανθρωπότητα, τό κακό, την δικαιοσύνη. Αυτό, όμως, δέν αρκεί για να κατέβει στό «υπόγειο μέ τίς μηχανές», δηλαδή στό βάθη της ανθρωπίνης ψυχής για την αποκάλυψη και θεραπεία των παθών. Και έτσι ή αϋθεντία του ασκείται στό κενό. Κατηγορεί, καταγγέλλει, αλλά δέν εξηγεί.

Κοιταζόμαστε (οί διανοούμενοι) στόν καθρέφτη της αγανάκτησής μας και βρίσκουμε ώραίο τον έαυτό μας, και την ψυχή μας πιό εύγενική από του γείτονα».

* * *

Στίς 23 Σεπτεμβρίου ή Έκκλησία τιμά τον άγιο Ίωάννη τον Βαπτιστή:

Πόση αντίθεση μέ τον σημερινό άνθρωπο, για τον όποιο τό νόημα της ζωής είναι ή άμεση και μέ κάθε τρόπο, θεμιτό ή άθέμιτο, ίκανοποίηση της κάθε του έπιθυμίας! Για τον όποιο και ό Θεός δέν είναι τίποτε περισσότερο από άπλό όργανο για την έπιτυχία των σκοπών του. Και κατά την έντελώς βρεφική

έναν «διανοούμενο» της έρήμου που όμως έδρασε στόν κόσμο, μέ μεγάλη μάλιστα έπιτυχία! Και ίδού γιατί:

- Κάποτε, που είδε (ό Ίωάννης) πολλούς Φαρισαίους και Σαδδουκαίους, που είχαν πάει να τους βαπτίσει, τούς είπε:

-Ποιός σάς τό υπέδειξε, γεννήματα έχιδνών, πώς έτσι θα αποφύγετε την μέλλουσα όργη; Νά κάμετε λοιπόν τον καρπό που απαιτεί ή μετάνοια (Ματθ. 3, 7-8).

- Στά πλήθη των ανθρώπων που τον ρωτούσαν «τί να κάνουμε»; Τούς απαντούσε:

-Όποιος έχει δύο ρούχα να δίνει σέ εκείνον που δέν έχει. Όμοίως να κάνει και εκείνος που έχει τροφές.

- Ήλθαν και τελώνες (σκληροί φοροεισπράκτορες) να βαπτισθούν. Και του είπαν:

-Διδάσκαλε, εμείς τί να κάνουμε; Και σ' αυτούς απάντησε:

-Νά μήν παίρνετε τίποτε περισσότερο από αυτό που σάς διέταξαν (οί ανώτεροί σας) [Λουκ. 3, 10-13].

Σίγουρα ό Ντεμπρέ θα χειροκροτούσε τον άγιο Ίωάννη! Γιατί, σέ αντίθεση μέ τους διανοούμενους, μάς προτείνει σαφή μέθοδο «θεραπείας» άμαρτιών και παθών. Η δέ άπήχηση του κηρύγματός του στόν κόσμο όφειλόταν στό ότι:

- Έζησε μέ απόλυτη άσκησις και εγκράτεια, μέ τέλεια αφιέρωση στόν Θεό.

- Είχε τέλεια προσήλωση στό θέλη-

νοτροπία του καλομαθημένου ανθρώπου, είναι καλός ό Θεός όταν εκπληρώνει τα αίτήματά του, άδικος όμως, κακός και άχρηστος, όταν συμβαίνει τό αντίθετο.

Ή τόσο νηφάλια στάση των άγίων Θεοπατόρων έχει να μάς πεί άραγε τίποτε;

Πρωτ. Δ. Μ.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ

Ἡ πρώτη σελίδα τῆς Καινῆς Διαθήκης (δηλαδή ἡ πρώτη σελίδα τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου) ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται νά εἶναι ἡ πιό κουραστική, ἡ πιό ἀνιαρή καί ἡ πιό... ἀπωθητική σελίδα τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας! Γιατί; Διότι ἀπλούστατα ἀποτελεῖ μιά... ἀτέλειωτη λίστα ἀπό ἑβραϊκά ὀνόματα.

Μιά βαθύτερη ὁμως καί πιό προσεκτική ματιά μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι περιέχει τό χαρούμενο προμήνυμα τῆς σωτηρίας μας. Περιέχει τόν γενεαλογικό κατάλογο τοῦ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καταγράφει ὀνομαστικά τούς προπάτορες τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζοντας ἀπό τόν Ἀβραάμ καί καταλήγοντας στόν Δίκαιο Ἰωσήφ, τόν ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ «ἄνδρα Μαριάς» καί ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΑΠΛΩΣ προστάτη τῆς Ἀειπαρθένου, ἡ ὁποία «ἀσπόρως», ἄνευ ἀνδρός ἀξιώθηκε νά γίνει ἡ κατά σάρκα Μητέρα Του.

Ἔτσι μαρτυρεῖ μέ τόν πιό συγκεκριμένο τρόπο, τό πῶς ὁ Θεός «μπῆκε» στόν κόσμο, «μπῆκε» στήν ἀνθρώπινη ἱστορία προσλαμβάνοντας 'ἀνθρώπινη σάρκα' ἀπό ἕνα λαό, τούς Ἑβραίους. Καί γι' αὐτό, ἀπό μιά κουραστική λίστα ὀνομάτων γίνεται μιά τρανή ἀπό-

δειξη τῆς Ἀπειρης Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, μιά συγκλονιστική ἔκφραση τῆς Φιλανθρωπίας Του καί τῆς Συγκατάβασής Του μέ σκοπό τήν σωτηρία μας.

Ἡ συγκατάβαση αὐτή τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀκόμα πιό φανερή, ἂν προσέξουμε ὅτι μέσα σ' αὐτόν τόν κατάλογο περιλαμβάνονται προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, πού γεννήθηκαν ἀπό ἀθέμιτες σχέσεις, ὅπως: α) ὁ Φαρές, πού προῆλθε ἀπό τήν σχέση τοῦ Ἰούδα μέ τήν νύφη του (ἔστω κι ἂν ἐκεῖνος δέν τήν κατάλαβε γιατί εἶχε μεταμφιεστῆ σέ πόρνη), β) ὁ Βοόζ, πού γεννήθηκε ἀπό τήν πόρνη Ραάβ καί γ) ὁ Σολομώντας, πού γεννήθηκε ἀπό τήν μοιχεία πού διέπραξε ὁ Δαβίδ μέ τήν Βηρσαβεέ.

«Τέτοιους συγγενεῖς καταδέχθηκε νά ἔχει ὁ Χριστός!», λέει θαυμάζοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Δέν ντράπηκε τά αἵσχημας. Ἦρθε ὄχι γιά νά τά ἀποφύγει ἀλλά γιά νά τά καταργήσει». Καί κάτι ἀκόμα: «Μέ αὐτό μᾶς διδάξε ὅτι δέν πρέπει νά δικαιολογοῦμε τίς ἁμαρτίες μας ἐπικαλούμενοι κακούς προγόνους, ἀλλά μόνο ἕνα νά ζητᾶμε: τήν ἀρετή. Ὅποιος διψαίει καί ἀγωνίζεται γιά τήν ἀρετή, δέν πρόκειται καθόλου νά τόν βλάψει τό γεγονός ὅτι ἔτυχε νά ἔχει ἁμαρτωλούς προπάτορες» (P.G. 57, 34).

Ἄς τό ἀκούσουν αὐτό, ὅσοι (μερικῆς

μα τοῦ Θεοῦ.

• Μά πάνω ἀπό ὅλα εἶχε τήν ἀπόλυτη πεποίθηση καί πίστη ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Δικαίως, λοιπόν, καί ὁ Χριστός τόν ὀνόμασε μέγιστο ὄλων τῶν προφητῶν!

Συμπέρασμα: Ὁ μόνος τρόπος γιά νά βγοῦμε ἀπό τόν λάκκο τῶν ἁμαρτιῶν - ἀνομιῶν μας εἶναι ὁ δρόμος πού

μᾶς ὑπέδειξε ὁ Κύριος καί Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός. Κάθε ἄλλος δρόμος διανοουμένων καί ἐπιστημόνων εἶναι μάταιος, γιατί δέν μπορεῖ νά ὀδηγήσει στήν θεραπεία τῆς ἀρρώστειας τῆς ἁμαρτίας. Ἄς ἐπικαλούμαστε, λοιπόν, τόν Σωτήρα μας λέγοντας: Κύριε, πρίν χαθοῦμε ὀλοκληρωτικά, σῶσε μας.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Αγ. Γωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Η ΛΥΠΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Πως δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἀθάνατος, ἔτσι δέν ὑπάρχει καί ἄνθρωπος χωρίς λύπη. Μόνο, πού ὁ καθέννας μας προσέχει μόνο τήν δική του λύπη· καί ὄχι τίς λύπες τῶν ἄλλων. Καί ἔτσι νομίζει, ὅτι τά δικά του βάσανα εἶναι πιό ὀδυνηρά ἀπό τά βάσανα τῶν ἄλλων.

- Ὅποιος δέν ἔχει παιδιά, νομίζει ὅτι τό πιό δεινό πράγμα εἶναι ἡ ἔλλειψη παιδιῶν. Ὅποιος ἔχει πολλά παιδιά, φαντάζεται ὅτι τά πολλά παιδιά εἶναι ἡ αἰτία τῆς ταλαιπωρίας του.
- Ὅποιος ἔχει ὠραία γυναίκα, τό θεωρεῖ μεγάλο κακό, γιατί ἔχει ὑποψίες, πώς δέν τοῦ εἶναι πιστή. Ὅποιος δέν ἔχει ὁμορφη γυναίκα, δυσανασχετεῖ, γιατί ἐνοχλεῖται ἀπό τήν παρουσία της.
- Ὁ ἀπλός πολίτης λέει: Ἄχρηστος καί

φορές μέχρι τά γεράματά τους) ἐπικαλοῦνται 'κληρονομικότητες' καί 'παιδικά τραύματα' γιά νά δικαιολογήσουν τήν τεμπελιά τους καί τήν ἀπροθυμία τους νά ἀγωνιστοῦν γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τά πάθη τους.

Ἄς δοξάζουμε λοιπόν τήν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος καταδέχθηκε νά «μπεῖ» σέ τέτοιο ἀνθρώπινο 'σῶσι' ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς. Καί κάθε φορά πού ξαναρχίζουμε νά διαβάζουμε τήν Καινή Διαθήκη, ἄς μὴν... προσπερνᾶμε βιαστικά αὐτή τήν πρώτη - φαινομενικά «κουραστική» - σελίδα τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου. Ἀλλά ἄς προσκυνοῦμε μέ θαυμασμό καί εὐγνωμοσύνη

εὐτελής εἶναι ὁ βίος μου, χωρίς κάτι τό ιδιαίτερο! Ὁ στρατιωτικός θά προτιμοῦσε ψωμί καί νερό, ἀπό τό νά διακινδυνεύει τήν ζωή του στούς πολέμους.

- Ὁ ἔγγαμος γκρινιάζει γιά τίς σκοτούρες γιά γυναίκα καί παιδιά. Ὁ ἄγαμος ὀδύρεται γιά τήν ἔλλειψη οἰκογενειακῆς παρηγορίας καί τρυφερότητας.

Μέ λίγα λόγια. Μυριάδες εἶναι οἱ ἀφορμές γιά λύπες. Μόνο μία ὁδός εἶναι κάπως ἀπαλλαγμένη ἀπό λύπη: ἡ ὁδός τῆς ἀρετῆς. Καί λέγω «κάπως», γιατί καί αὐτή ἔχει λύπη. Ἀλλά λύπη, πού δίνει ὠφέλεια καί κέρδος.

- Ὅποιος ἀμάρτησε καί αἰσθάνθηκε λύπη, ἔπλυνε τό ἀμάρτημά του.
- Ὅποιος συμπόνεσε τόν ἀδελφό του στήν συμφορά του καί λυπήθηκε μαζί του, ἔχει νά πάρει μεγάλο μισθό!

(Εἰς τήν Β' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολήν, Ὁμιλία Α', ε', P.G.62, 605)

τήν φιλανθρωπία Του, ὄχι μόνο γιατί ἔγινε γιά μᾶς ἄνθρωπος, ἀλλά διότι καταδέχθηκε νά ἔχει τέτοιους κατά σάρκα συγγενεῖς καί ταπεινώθηκε τόσο πολύ γιά τήν δική μας σωτηρία, γιά νά μᾶς κάνει κατά χάριν παιδιά Του!

Ἀρχιμ. Β.Α.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

1. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδής*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 386* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

